

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 12.

Sjette Sessions anden Samling.

10de Møde.

Torsdagen den 18de Januar.

(fortf.)

S. Sage (fortsat): Dette er i sig en vrang Opfattelse, som den ærede Rigsdagsmænd for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) allerede har gjort opmærksom paa, og jeg skal til hvad han derom bemærkede kun føie det, at, naar Forordningen af 26de Jult blev erklæret ugyldig, saa kunde Ministeriet ikke sammenkalde Rigsraadet, og altsaa kunde dette heller ikke give Raad eller Samtykke; ved at suspendere Raadet i dets Virksomhed, vilde selve Forfatningen blive ubrugelig. Der kan altsaa ikke i Virkeligheden være Tale om, at Forordningen igennem Rigsraadet kan virke for Slesvig og Holsteen, naar den ikke kan virke for Danmark. Men, dersom man derimod, som jeg udhævede, middelbart ved Dom i de enkelte Tilfælde fik Forordningens Betydning undergraved, da skete dette kun for Kongerigets Vedkommende, hvorimod Domstolene i andre Landsdele kunde gaae en anden Vej og lade den i Kongeriget omstødte Bestemmelse bevare Gyldighed. Medens Forordningen, naar man angriber den umiddelbart, maa, hvis den erklæres ugyldig, blive ugyldig for hele Monarchiet, saa ville, naar man angriber den middelbart i dens enkelte Bestemmelser, disse maa skee kun falde for Kongerigets og ikke for Monarchiets Vedkommende, hvorved stor Forvirring vil opstaae. Det er Faren. Vi have et nærliggende Exempel. Dengang det afgaaede Ministerium havde Vanskelighed ved at gennemføre Toldloven for hele Monarchiet, men Rigsdagen var bleven opløst, og Ministeriet ønskede at ordne den Sag, for-

inden det retsgyldige Samtykke kunde naaes, da blev der givet en særlig Lov, som hævede Toldforskjellen imellem Slesvig og Holsteen. Denne Bestemmelse angik naturligvis ikke Kongeriget, men, idet Rigsdagen traadte sammen, var den bunden. Jeg taler ikke her om, hvilken Anskuelse der var den rigtige, hvilken Anskuelse Rigsdagen til den Tid vilde følge, men, hvad der end maatte være dens Anskuelse, saa var det en Umulighed for Rigsdagen at sige Nei, medmindre den vilde staae fare for i den Sag at dele Monarchiet ved Kongeaagen. Det er paa den Maade, at vi altid maae ligge under, naar vi have Interesse for Genheden, naar vi ville gjøre Alt for at opretholde den, naar vi ikke ville tilstede, at Monarchiet deles i to Dele. Hver Gang det Spørgsmaal foreligger os, enten at tage en Lov, som vi ikke ønske, eller at sprænge Monarchiets Genhed, saa ville vi altid som de, hvem Fædrelandets Bæe og Vel fremfor Alt maae ligge paa Hjerte, være nødsagede til at holde paa Genheden, og paa den Maade ville de, der ikke ønske den, og som derfor med Uvillie see paa den Udvikling, vi stræbe efter, have væsentlige Fordele fremfor os. Det er i denne Henseende, jeg anseer det for sært vanskeligt at gaae den middelbare Vej, som jeg ellers vilde foretrække. Jeg troer saaledes, idet jeg gjentager, at min senere Stemmegivning i denne Sag vil afhænge af Discussionens hele Gang, at der ikke er fremsat nogen- somhelst Grund, der i og for sig kan berettigge Folkethinget til at forlade den Vej, det eensgang har betraadt, og at vi lægge os selv, lægge Ministeriet, lægge hele Danmarks Udvikling store Vanskeligheder i veien, dersom vi forlade den og ikke gjøre Bort til, at Forordningen bliver suspenderet i sin Virksomhed.